

Aapent for evangeliet i China.

Brev fra N. P. Rasmussen.

Vi vil igjen la dere høre fra oss. Herrens ledelse har vært mere klar for oss en noensinne før, og årsaken er den at vi har gitt oss mere inn under å la oss lede av ham. Ja, vi legger vekt på å bevare i hjertelighet det han lærer oss igjennem ledelse. Intet er så herlig som dette å bli undervist og ledet av ham og kjenne hans vilje, det er så oppbyggende for oss alle. Paulus visste hva det betydde. Han hadde selv fått så meget ved åpenbarelse (Gal. 1, 11—17). Paulus hadde Efeserne at de måtte få visdom og åpenbarelsens ånd. (Ef. 1, 17). Herren vil også hjelpe oss til å forstå og kjenne hans vilje i alle ting.

En aften som vi var samlet om Guds ord dvelte vi ved hvordan Guds gjerning skulde bli mere åpenbar i blandt oss og til sammen prøvet vi oss selv om vi var i troen (2 Kor. 13, 5). Det var en herlig stund idet vi fant ut og gledet oss i hva det var skjenket oss i Jesus.

En kvinne som var besatt satt på benken og ble befriet fra Satans makt. Her fikk vi se Guds gjerning. Hun har siden vært befridd. «Så mange som tok imot ham, dem gav han makt til å bli Guds barn, de som tror på hans navn» Det er herlig å ta imot det han har skjenket oss, og det er å tro. Den som tar i mot ham får makt. Halleluja!

Vi har vært på to svenske misjonsstasjoner og hjulpet til å stå ut sæden og det har vært herlig fordi Herren ga oss det de behøvte. En stor åpning i å forkynde ordet hadde vi og vi fikk noe å ta imot alle sammen. Vi tok i mot Jesus og da var vi i troen og er da ikke unyttige (2 Kor. 13, 5). På den siste misjonsstasjon vi besøkte var sorgen over synden så åpenbar på samme tid som de tok i mot Jesus. Dette er hellighetsveien, Guds ord var meget levende for oss og Guds kraft åpenbart til frelse, helbredelse og dåp i den Hellig Ånd.

Nu har vi også hatt vårt stormøte. Vi forsøkte også å få kjenne Guds vilje med dette. Vi bad om å få noen til å hjelpe oss, men de vi innbød som vi trodde var Guds vilje, kom ikke. Tilslutt fikk vi br. Spira og br. Hill til å komme og hjelpe oss og Herren var underbart nær oss. Folket var møtt op fra den første dag og lokalet var helt overfylt. Det var særlig mange kvinner, da mennene har det travelt ute på marken. Det var meget arbeide med å ordne alt. Det måtte ordnes med soverum for alle de tilreisende. De kristne i byen tok så mange med seg hjem som de kunde, men vi måtte leie flere rum. Det var 600—800 mennesker på hvert møte. Men lovet være Herren! Det var så vel tilrettelagt og

ingen mislyst hørtes, alle gjorde hvad de kunde. Det kom inn ca. 40 dollar i kollekt. Alt var lovrinnning og sang på møtene. De var pakket sammen så at ingen kunde komme hverken inn eller ut.

Søskende! Vi behøver så meget å få vårt lokale utvidet så det kan rumme 1500 mennesker; men vi mangler penger. Det er sant at vi har alt mottatt 1000 dollar til dette, men hvad nytter det da vi må bruke disse penge til våre månedlige utgifter. Husk oss angående denne sak, søskend. Vi trenger omkring 5000 dollar til denne sak. Men så må vi også ha til arbeidet. Vi har i år 25 år å se tilbake på i Kina.

Skulde det ikke være velsignet om vi kunde juble om et utvidet lokale?

Vårt stormøte sluttet med at 31 søsken blev lagt til menigheten. De blev døpt i vann og under brøds brytelsen ønsket vi dem velkommen iblandt oss.

Hvad som skjedde under disse møter var forunderlig.

Efter vårt stormøte reiste vi til Suan Cheng til våre søskend Olsen og Larsen, og der hadde vi to dagers festdage med kineserne. Gud var oss underbart nær og vi skiltes alle lykkelige i hvad Gud hadde gitt oss i Kristus.

Vi må også fortelle vår glede over at Gud har gitt oss en åpen dør her i byen så mange forretningsfolk er blitt lagt til menigheten. Mange år er gått, men nu har Herren åpnet deres hjerter, vårt gatelokale har vært besøkt av dem og den ene efter den andre er kommet. Om søndagene er vårt lokale godt fylt av byens folk og vi er lykkelige i Herren for hans store nåde. Vi har også anledning til å selge bibler og god kristelig literatur fra vårt gatelokale. Vi har en butikk med et stort vindu hvor våre bøker er utstillet. Bare vi kunde få kineserne til å bli litt flittigere til å lese. Det er flere blandt dem som har lært å lese som barn, men fordi de ikke leser mere når de blir eldre glemmer de det meste av hvad de har lært.

Den politiske stilling i Kina er bedre enn den noensinne har vært. Herren har gitt Kina flere ledende menn som er alvorlige kristne og flere av deres hustruer er ledende kristne som kjenner sine bibler og bruker megen tid i bønn. Dette er årsaken til Kinas forandrede stilling. Før gikk alt imot og de så ingen utvei, nu legger alt sig tilrette. Jeg må nevne en mann og hustru som er meget brukt av Gud. Det er generalissimo Chiang Chek Shih og hans hustru. Dere husker nok at han blev tatt til fange i de-

sember ifjor av de røde og hans hustru reiste til ham for å være ham til hjelp i hans fangenskap. Fangenskapet blev bare til det gode for generalen som ikke begjerte annet enn å få sin bibel med sig. I disse dager skrev hans hustru en bok ferdig. Den heter «Min reitig» og er en meget god åndelig bok. Vi misjonærer priser Gud for at dette er blitt Kina til del. Det var også et under at generalen kom ut fra fangenskapet igjen. Det var meget bønn for ham over hele Kina. Generalen takket i radio alle som hadde bedt for ham. Det så meget mørkt ut i Kina for et halvt år siden, men nu er allt blitt meget lysere og Kina har nok en stor fremtid for sig. Herren skal ha sin smertes lønn også herfra dette store folk. Halleluja. (Es. 53, 11—12).

La den reise sig som er imot Gud og hans rike, men det er bare undergang for dem. Merk: Det er de som reiser sig mot Gud og hans rike som går sin undergang imøte. Det er dem som Gud har vist sin makt iblandt og som skulde vite bedre. De er uten undskyldning og derfor blir dommen så meget større. Vi priser Herren, opphøjer hans navn og forlater oss på han inntil han kommer og henter oss til sin herlighet.

Kineserne er forenet i å sende dere mange hilsener og takk. Vi er deres i Jesus

Familien N. P. Rasmussen.

Hjem fra misjonsmarken.

Brev fra Bernh. Nilsen.

Som mange av «Røsten» lesere allerede vet, tenker vi å forlate Kina for å reise hjem til Norge. Det blir altså ikke en tur hjem for så å reise ut igjen. Vi føler at vår tid her ute er ferdig.

Noen av kineserne synes det er vondt at vi skal forlate dem, men de må lære sig til å stole på Herren og bli sterke i hans veldes kraft. Det er jo slik med familielivet her på jorden at barna kan ikke bli hjemme hos sine foreldre alltid, de må ut å begynne for sig selv.

Jeg glemmer aldri da jeg selv stod på bryggen i Bergen og skulde dra bort fra far og mor. Mor stod på bryggen og sier til min bror i det tårene rant nedover hennes kind: «Tror du han klarer sig?» Selv mente jeg at jeg skulde klare tingene, men det gikk ikke så rart med «jegkaren». Det blev aldri godt før jeg oppga alt til Jesus. Ja, min kjære mor fikk oppleve den dagen at hun så Jesus klarte det for mig.

Det er litt anderledes i kineserhjemmene. Der bunter de sig sammen. Jo flere jo bedre, tenker de vel, men det blir for det meste det verste av det. Også på det åndelige område er det godt for de troende kinesere å komme ut å prøve sig alene med Jesus, men de vil helst

På evangeliereiser i Belgisk Congo.

Brev fra Glittenberg

Kjære nådesøsknen,
Fred i Lammets blod!
«Dette vil jeg ta mig til hjerte; derfor vil jeg håpe: Herrens miskunnhet er det at det ikke er forbi med oss; ti hans barmhjertighet har ennå ikke ende. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor.»
Klagesangen 3: 21—23).

Priset og lovet være Gud for hans usigelige nåde og barmhjertighet. Halleluja!

Når vi ser tilbake på den tid på over to måneder siden vi bega oss på reise ut i byene, så er våre hjerter full av takk til vår kjære far for hans usigelige godhet mot oss. Vi er alle friske og har det godt.

Av alle vanskeligheter som kan møte en under sådanne reiser har husspørsmålet vært det værste for oss. Når man er en enslig person, er det ikke farlig, for da kan man finne hus i hver busk som man sier; men med to små barn blir det litt vanskeligere. Vi har fremdeles regnperioden og denne måned har vært den værste av dem alle — regn nesten hver eneste dag. Disse hytter som vi har tatt inn i, har nesten alle hatt så skrøplige tak at det har vært vanskelig å holde sig tør inne i hus, og hele vår omtanke har vært for hvordan vi skulde holde barna tørre og varme; for det blir så kjølig med en gang det begynner å regne.

Den dag vi kom til en by som heter Masiel, hadde vi så å si kapp løp med regnstorm. Vi var langt ute på en åpen slette, da himlen plutselig mørknet til og våre bærrere sa: Vi får regn snart! Vi må skynde oss! Vi hadde nemlig gjort en liten stopp for at barna kunde få hvile sig litt fra den forferdelige ristingen i «Kipa». Jeg syntes ikke det så så farlig ut, men de sorte forstod sig bedre på det. Men jeg fikk snart også samme mening som dem, for himlen blev mørkere og mørkere og det ene skarpe lyn skar gjennom luften efter det andre, og de sorte formelig løp avsted med

oss og vi så på uværet og bad til Gud og han hørte våre nedrop. Vi nådde virkelig inn til byen før uværet kom. Min hustru med den minste av barna og alle bærrerne hadde nådd inn før mig og Aase. Da vi kom inn og jeg fikk se min hustru satt med den lille på fanget omgitt i en haug med kasser inne i en skrøplig hytte foruten dør, og med huller i taket og et skiddent jordgulv hvor regnet hadde laget store hull, da kjente jeg en forunderlig stor klump i halsen. Min hustru følte nok noe lignende, og spurte om det i hele byen ikke fantes et hus som kunde være litt bedre enn dette.

«Nei», sa jeg, «dette er nok det eneste som vi kan tenke på å bo i. Sjeften der i byen heter Hjambenge og ham stod jeg i en temmelig god fot med. Jeg hadde nemlig reparert to geværer for ham tidligere. Han hadde et nokså bra hus etter deres forhold og jeg sa til Ruth «La mig holde Torhild, så får du gå op til Hjambenge og se på en leilighet hos ham. Hun kom snart tilbake og fortalte gledesstrålende at der virkelig var et rum som vi kunde bo i. Hjambenge var ikke hjemme, men sønnen sa at vi kunde bare komme. Nu var de første regndråper begynt, så det gjalt om å få våre saker dit op i hast. Dette blev gjort og da de siste ting kom i hus, så braket det lys for alvor med torden og lyn, og regnet høljet ned. Luften inne i det rummet var så muggen og rå at vi syntes til å begynne med at vi ikke kunde få puste. Men vi var allikevel glad og fornøyd fordi vi hadde godt tak over hode. Folket var svært vennlig mot oss og vi blev der i byen i over 8 dager. Gud gav oss flere gode møter der, hvor folket lyttet oppmerksomt til de ord som blev talt til dem. Må Herren i sin nåde hjelpe noen til å tro de ord som de hørte så de kunde gripe det evige liv.

Vi er nu kommen til Impashi og
Forts. 4. side.

være på stasjonen, hvor de er blitt frelst. Der er deres hjem og misjonærene likesom deres foreldre, så de vil helst bli hjemme. Det er jo meget i det som ordspråket sier: Ute godt, men hjemme best.

Dog er det godt at de finner trøst i at Jesus forblir iblandt dem. En stor trøst er det både for dem og oss at møtene kommer til å fortsette. Det viktigste er jo at Guds ord, den evige sæd, blir utsådd, og vår bønn er at Gud må velsigne dem som skal fortsatte her i Tai Yuan hsien. Det blir altså søstrene Alfahild Bjerva og Aasta Thuen. Søstrene er jo selv godt kjente av vennene hjemme så noen anbefaling er unødvendig. Allikevel kan det være på sin plass å påminne

vennene om å be for dem og hjelpe dem som er ute med evangeliet i hedningelandene.

Vår avreise fra Kina er bestemt den 22. juni og reisen blir over Russland, Polen, Tyskland og Sverige. Det er en lang reise, men allikevel er det den korteste. Vi kan være hjemme i Norge på vel to uker.

Så vil vi samtidig sende vår hjerteligste takk til alle kjære venner som har vært med og hjulpet i bønn og med midler i disse få år vi har vært ute denne gang.

Hjertelig takk for hjelp til hjemreisen. Gud velsigne dere alle. Eders i nåden meddelaktige
Anne og Bernhard Nilsen
Fevik pr. Arendal.

MISJONSRØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Missions-Røsten», Sarpsborg. Abonnementspris er: 1 løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplysning og betallinger skjer til ovenstående adresse.

Neste nr.

kommer noe senere enn vanlig. Vi vil i likhet med forrige år innskrenke et nr. 1 juli måned til fordel for vinterheftet. For at ikke stoffet skal bli alt for lenge liggende må vi da la det bli litt lengere tid enn vanlig mellom disse nr. Det blir datert 23. juni. Vi ber innsenderne huske på dette.

Stevneannonser

som ønskes inntatt i 1. julinar, bør helst sendes før 15. juni. Ellers kan det bli for sent å få dem inn.

Gammel kontingent

må innbetales hvis stans i bladets forsendelse skal undgås. Vi har sendt regning til flere som skylder for lengere tid, men da det må sendes pr. brev blir det usøydige utgifter og arbeide som kunde sparens hvis kontingenten innsendes i rett tid. De som ikke har betalt noe på 1936 må vi dessverre stanse efter at første halvår er gått.

Misjonsbrev

Vi har i dette nr. en masse misjonsstoff.

Som leserne vil se er det misjonsbrev fra Argentina, China, Afrika og India. Ved å lese disse gripende beretninger fra det daglige misjonsarbeid, legger vi merke til at det er åpent for Guds ord alle steder.

Samsat antagelig død

Fra Laohokow, Kina innløp telegram til «Kineseren» fra Tiltnes: «Samsat ansees død. Sykdom februar.»

Det er jo enda ikke helt sikkert at han er død, men visstnok det mest sannsynlige.

En av de kristne helter er atter falt på slagmarken.

Hilsen fra Berger N. Johnsen

Br. Berger N. Johnsen skriver i et privatbrev bl. annet:

Kjære broder Iversen.

Takk for kr. 275.00 som jeg har fått fra dig gjennom min kasserer og som er innsamlet ved «Missions-Røsten». Takk til alle yderne også. Jeg skal forsøke å skrive til de enkelte ydere når jeg bare kan rekke det og takke for hjelpen de ga. Vil også si at midler behøves fremdeles og mottas med takk.

Om vi får bilen trenger det jo noe for dens drift og litt utstyr må vi ha. Dessuten trenger vi hjelp i

Fra misjonsmarken i China.

Brev fra Ida Lorentzen og Kamma Rasmussen.

Kjære nådesøskn!
Den herlige frelse er også åpenbart for en del kinesere. Hvilket dyb av kjærlighet det ligger i det fullbragte verk på Gologata. En full frelse, renselse og tilgivelse fra synd.

Vi har vært tilkalt til mange alvorlige sykdomstilfeller og først må vi tale til menneskene om renselse fra synd og så gjør herlighets Gud underet og helbreder. Alt av nåde. Til dette arme forsmærkede folk, uten Gud og uten håp, kommer lysnet og bringer liv og glede. Ordet er levende.

En kvinne som bor omtrent 10 kilometer herfra kom hit for å bli her noen dager så vi kunne se på henne. Det er smått og trangt og hun har små barn så det er ikke

evangeliseringsarbeidet i Chaco. Indianerne som nettop har mottatt evangeliet i massevis trenger noen til å undervise dem om frelsens vei også hva det fremadskridende liv betyr. En kan ikke vente at hedningene skal forstå så meget. Jesu befaling var: «Døp dem og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere».

I arbeidet har allerede en evangelist blitt utsatt og kan vanskelig holde på lengere. Han må ride lange veie og ligge ute på våt mark om natten uten noe til ly. Her er kolde netter og varme dager om vinteren, så det blir vanskelig å klare påkjenningen selv for en ung og kraftig indianer og hvad skal da vi andre si.

B. N. Johnsen.

godt å komme hit for henne. I slutten av året blev hun syk. Munnen hovnet op og blev full av sår så hun i 7 dager ikke kunde spise noe. Nu måtte hun finne ut årsaken og hvad det var Gud vilde lære henne og frigjøre henne fra. Hun pleiet å banne og skjelle på sine barn istedenfor at hun skulde formane dem, men forstod ikke at det var galt. Nu vilde Gud rense henne så hun kunde bli et kar til Herrens ære. Hun bekjente og bad om tilgivelse og blev helbredet fra sin plage. Der blev Guds kjærlighet åpenbart.

En gammel kvinne bodde her, hun hadde ingen fred. Hun talte en hel del forvirret tale og gjorde også sin datter mørk og tung. Hun fikk innse at sådant ikke kunde komme inn i himmelen. Hun bekjente og blev fri og lykkelig. Hun hadde trodd at ingen skulde få vite om hennes stilling da mannen var død, men Guds ord gjør levende.

En ung mann satt på møte en aften og uten oppfordring reiste han sig op og sa: «Jeg må bekjenne synd.» Det var en fortaapt sønn. Han reiste hjem og foreldrene som var kristne tok imot ham med åpne arme. Gud hadde hørt deres bønn og sendt ham på møte for å høre nettop det ord som han skulde frelses ved. Gud er kjærlighet.

Til vårt stormete kom en kvinne ifølge med noen andre tilfots 18 kilometer. Hun var over 70 år. Det var sprendte å se. Hun vilde høre mere og lære å kjenne bedre sin frelser. Neste dag var hun ganske syk av overenstrenghet. Men Her-

ren kjenner hennes hjerte. Hun vil være med å utså det levende budskap til folket? Håper dere vil huske mig innfor nådetronen. Kjærligste hilsen.

Eders hengivende søster Ida Lorentzen.

Kjære søskend i Herren.

Guds fred!

Når vi atter skal skrive til dere er vårt hjerte fylt med takk til Herren for allt hvad han har gjort for oss herute. Hans miskunnhet varer evindelg. Søskend, det vilde ha gledet dere om dere kunde vært her med oss på stormte. Det var i sannhet 3 dagers fest. All gikk hjem lykkelige og glade om hvad Herren gjorde. Mange var skuffet over at de ikke kunde komme inn i lokalet. Søndag morgen kl. 6 begynte vi møtet, hvor de skulde døpes avla sine vidnesbør. Kl. 9 hadde vi dåp. Blandt de døpte var 2 søndagsskolebarn. Kl. 11 ringte klokken atter til møte. De gamle kvinner løp så fort som mulig, på deres små ben, for å komme tidlig nok til å få en stakk plass for å kunne høre evangeliet om Jesus riktig godt. Ja, det gledet oss ikke fort, det herlige syn da mange foreldre kom frem med sine barn, 10 små solstråler. Istedenfor at siikt frydet Jesu hjerte at han sa: «La de små barn komme til mig, for slike hører Guds rike til.»

Efter møtet kom en av de små søndagsskolebarn, en pike på 8 år og banket på døren. Hun ønsket tale med mig. Hennes mor var ikke troende så det var leit for henne i hjemmet. Når hun skulde måtte hun legge sig under teppet for at ingen skulde høre henne. Hennes ble hennes mor sint. Hun stulte lenge hos mig og fortalte hvorledes Jesus hadde hjulpet henne. Hun fortalte også til de andre barn at de skulde tro på Jesus. Hun begynte å gråte og sa: «Mor har solgt mig til et ufrelst svigerhjem».

og dit vil jeg ikke når... for jeg tror jo på Jesus... på kvinnemøte da vi... hørte jeg en barnest... «Frels min mor» Da... mig for å se hvem det... på den lille 8 års gam... det gang så de samme... måtte bli frelst. De bor... egensne en 14 kilomete... Isteden for å bruke... togbillett kom hun og ga... som skulde være til H... hun kom hjem blev mor... rasket over å høre at h... gått hele den lange ve... «Du har gått hele ve... har du så ondt i benene... kan gå et lite stykke?»... Hun svarte: «Jesus ha... hun svake ben kraft, mor... Denne kvinne er en at... Jesus sa om: Sannelig sa... at denne fattige har gitt... alle dem som la i ten... (Mark. 12, 42). Mange... levelser har denne kvin... men plasser tillater ikke... Gled dere med oss over... rens verk går frem og... sin vet med oss alle... Vil hermed slutte m... «En klok sønn samler om... ren, en dårlig sønn s... hesten.» (Dansk overs.)... Kjærlig hilsen. Eders... Kamma Ra...

Tenk om det blir for sent

Fikk slik lyst til gjennkjøre blad «Missions-Røsten» sende en hilsen og et vord min kjære frelser. Om mitt hjerte nyttårsaften jeg må si at det har vært ligste tid i mitt liv siden frelst. Ja, det er nåde ot at jeg er blitt et Guds barnok meget her i verden so oss bort fra Gud — me kjære bror og søster — h på det vi har, forat inge var krone!

Om til dig ufrelst venn betenk ordet — forsønt! du engang måtte stå utstengt himmeldør, forsønt og døde for å frelse ennu har du ikke motta Stans, og kom til Herren er tid. Du vil aldri angren lengter efter dig, Kjæ Kom, før det blir forsønt. «Så er det da ingen fo se for dem som er i Kristus (Rom. 8—1).

Kjærlig hilsen med Lu —37 fra en frelst ungdom

Teologien blir kort.

Da den kjente predikant Surgeon lå for dødeden han: «Hele min teologi og vi ja også all min tro er nu fattet i fire korte ord: Jeg for mig.» Det blir ikke meget da disse fire korte ord er nåde åpenbart.

En forsmøtt misjonsgjærning.

I «Evangelisten» skriver Didrik Andersen om hvordan Moody allerede tidlig i sin virketid innså betydningen av å forkynde evangeliet i skriftlig form.

Han skriver bl. annet følgende om kolportørvirksomheten: «Hvis alle foreldre forstod den innflydelse det som deres barn og ungdom leser har på hele deres liv og fremtid, vilde de sette alt inn på å rense ut av deres hus alle dårlige bøker og magasiner, og istedet sørge for at der var rikelig med gode, kristelige bøker og blade til enhver tid i deres hjem.

Du kan helle skittens vann i et glass og slå det ut igjen når du vil men der vil alltid være noe urent igjen i glasset. Et menneske kan nok lese bøker som drar Guds ord i tvil og fornekter Jesus Kristus uten selv å bli Kristus-fornekter, men det er å gi djævelen mer, og mange av oss vet av erfaring hvilke åndelig kamper slike bøker og spottende setninger har vært årsak til senere i vårt kristenliv. Likedan er det med usedelige og umoralske skrifter. Mangen ung

mann og kvinne fikk sitt indre sjeliv tilsvinnet på den måte. Når skal vi i Norge komme så langt at vi betrakter kolportørgjærningen like hellig som predikantgjærningen?

Der er sikkert mange unge predikanter som vilde utrette mere for Gud og hans sak ved å gå fra hus til hus i den bygd eller by som de besøker og selge gode kristelige bøker og tale personlig med folk om å søke Gud, enn de nu gjør ved bare å ha offentlige møter.

Om andre som ikke særskilt har nådegaven til å tale offentlig, kan ved å spre gode bøker gjøre en stor gjærning for Guds sak. «Den som er vis, vinner sjele.»

Hvordan vekkelsen i Wales tok til.

Denne vekkelse tok til i en metodistmenighet i New Quay, en liten by i sydøstre hjørnet av Wales. Det var i begynnelsen av 1904. Pastoren der het John Jenkins. Han hadde nylig opplevd et åndelig innbrudd på Gud, hadde også fått et syn av Frelseren på korsset. Naturligvis en del interesse for møtene han hadde. Men noen vekkelse var det ikke blitt.

I begynnelsen av februar hadde de et vidnemøte. Det var visstnok et mere lukket møte innen menigheten. Man skulde tale om sine erfaringer for hverandre. — Men møtet var tregt, vidnesbyrdene vil-

de ikke riktig komme i gang. Men så stiger en ung pike op. — Hennes navn var Florris Evans. Hun var nylig blitt frelst. Troskyldig folder hun hendene og sier, mens øinene fylles av tårer: «Om ingen annen vil si noe, så må jeg si at jeg elsker Herren Jesus av hele mitt hjerte.»

Virkingen av disse ordene var ubeskrivelig. Alle blev hjertegrepet. Tårene strømnet ned av kinens hos de tilstedeværende, og en strøm av bekjennelser og bønn brøt frem. Vekkelsen var begynt. Den var begynt blandt de troende. Den spredte sig til alle, både syndere og fromme, over hele Wales. Man regner at over et hundre tusen blev frelst. Vekkelsen fikk betydning for hele verden. Men den tok til med et enkelt vidnesbyrd av Florris Evans.

Ovenstående «klippet» vi i «Banneret» og tror beretningen kan være til nytte for oss alle.

Blir vi selv grepet av Gud vil det også gripe andre.

Det behøves arbeidere.

En predikende bror skriver følgende i et blad fra sin reise i Trøndelagen:

«Her er et fint virkefelt utover de svære bygder hvor vi er velkommen med budskapet om Jesus. Vi ser så mørkt på tingen. Jeg har møtt mange på mine reiser som sier. Kan du ikke komme til oss?

du skal få fritt hus. Hos oss er aldri møter. Hvad skal vi gjøre? Vi er for få. Det er mange sjeler i nød som venter på å få høre om Jesus.»

Vi hører så ofte om at det er så vanskelig og så umulig å bryte nytt land. Det skal penger til o.s.v. Ja, naturligvis må evangelistene leve, men tenk om både menighetene og Herrens vidner fikk mere tro for saken. Det står åpne døre for et uavkortet evangelium mange steder, men de blir dessverre lite benyttet mange ganger.

Den norske Kinamisjon.

har sendt ut årsberetning for sitt virke i 1936. Det fremgår av denne at arbeidet har hatt stor fremgang og menigheten i Kina teller nu 832 medlemmer. Det er i gang en gutteskole, en pikeskole, tre industriskoler, en skole for kvinner og et kortere kurs for unge piker. Disse skoler hadde til sammen ca. 150 elever. Ved 10 søndagsskoler er ialt 535 barn. Ved årets utgang hadde man 29 misjonærer, hvorav 20 var i Kina. En ny misjonær, Gerh. R. Danielsen, er utsendt i året. Videre har man 63 kinesiske arbeidere. Misjonen har ialt 16 stasjoner, utstasjoner og andre virkecenter. Regnskapet viser en inntekt for 1936 på kr. 74347.48 — Det er ca. 7000 kr. mere enn året før.

Den Norske Kinamisjon er tilsluttet China Inland Mission. Formann er Albert Lunde.

Bellehem i Oslo.

Det norske misjonsforbunds lokale «Bellehem» i Oslo er alt en liten nu og forsamlings der tenkt å utvide. «Bellehem» blev bygget 1884. Tomten blev kjøpt for 2400 kr., byggeomkostningene beløp til 64000 kr. Flere ganger har menigheten ved store økonomiske ofre foretatt reparasjoner og modernisering, sist i 1924, da lokalet ble påkostet 54.000 kroner.

Da menighetens medlemstall 960 og «Bellehem» ikke har plass til ca. 600 sitteplasser, er det naturlig å tenke om å skaffe tilveie et større lokale kom op, og en slik samling av byggekapital blev såligang. Denne har innbragt ca. 55.000. Menigheten er nu gjeldløs og har 20.000 kr. innestående i bank.

Menigheten kan i år feire sitt 50-årsjubileum, idet den blev stiftet 23. september 1877.

Bibelen for blinde.

Det britiske bibelselskap har nå sendt bibelen for blinde på 40 forskjellige språk.

37 prosent.

Forretningsfører Hesland opplyser at der i Norge finnes 484.310 mellom 5 og 13 år. Herav er 190.712 på søndagsskole, altså 37 prosent.

Fra det mørke India.

Hvor hedenskapet, uvitetheten og mørket hersker

Brev fra
Dagmar Jakobsen

til elefanten, trær, vann, ja så å si alt. I sannhet kan vi si som det står i sangen «Bunnet fast av løskets lenker, blind så de ei lyset ser Fremmed for hvad nåden skjuler. Indien roper til oss her.»

(onsdag 21de april)

Idag vil jeg da forsøke å få fullført dette brev. Nu er det stille omkring oss, ingen trommeslag og musikk å høre. Den første dag på lange tider. Og det er godt og fred fylt og stille. Men gårdsdagen var grusom. Igår morges tok gamle br. Mc. Kelvey 3 av evangelistene og tre av bibelkvinnene og mig i bilen til en landsby ca. 10 eng. mil herfra. Det var særlig brahminere i denne by. I utkanten av byen satte vi to evangelister og to bibelkvinner av og kjørte så gjennom byen til den motsatte side. Her lot vi bilen stå og br. Mc. Kelvey tok den tredje evangelist med sig og jeg den siste bibelkvinne og således arbeidet vi to og to innover hele byen, inntil vi møtte våre andre medarbeidere. På den måte bleve hele byen besøkt. Br. Mc. Kelvey og evangelistene hadde møter på de åpne plasser for alle de menn de kunde samle, mens bibelkvinnene og jeg gikk fra hus til hus inne i «angaen» hos kvinnene, der hadde vi møter. I begynnelsen var det vanskelig. På de to første steder vi kom vilde ikke mennene tillate oss å gå inn til kvinnene. «Tal til oss alle her ute.» sa de. Men vi visste at da vilde ikke kvinnene få høre meget når de skulde sitte halvt skjult bak dørene og lytte. Men vi fikk seiler og de fire siste møter Subavatan (den siste bibelkvinne som igår var med mig) og jeg hadde vår velisignet. Kvinnenes hjerter åpnedes for sannheten og vi så ordet senket sig i hjertene. I det tred je hus vi var, var det en kjekke 10—12 års gammel brahminergutt. Med et åpent klart ansikt. «Du kan lese, vil du ikke kjøpe en av våre bøker, spurte vi ham. «Jeg vil ikke få noen penger til det, for både far og min lærer har forbudt mig å kjøpe deres bok.» Jeg gav ham da et Johs. evangelium og sa: «Les det flittig og pass på det. Ta det ikke med til skolen, men les det i din fritid.» Og spør om han blev glad. Det lyste av dette åpne gutteansikt og han fulgte etter oss fra hus til hus og satt stille og lyttet til hvad vi talte om. Ja, venner, vi sår sæden, kaster vårt brød på vannet. Herren vil gi veksten. Bed at det ord vi får nåde til å så må bære frukt til evig liv.

Efter at vi hadde hatt vår eftermiddagsskaffe kl. 4 og bedt Herren lede oss begynte vi igjen arbeidet. Da vi hadde fått brev fra en av utstasjonene at en av våre medarbeideres piker var alvorlig syk med feber så reiste br. Mc. Kelvey dit ut for å hente denne småpiken og hennes mor hit inn. Str. Mc. Kelvey var opptatt i huset her og med skrivning så str. Cawden og jeg gikk med bibelkvinnene ned

til byen. Da vi ønsket å se Ram-Noomifesten på nært hold så holdt vi oss nære hovedgaten. I en hølkastes hjem var vi tilbudt å sitte til festen skulde begynne. Vi sang og talte for den gamle mor og hennes svigerdatter og dennes svigerdatter igjen. Den yngste av disse tre hadde ikke vært lenge gift, så hun måtte sitte med sin «sarie» trukket ned over ansiktet, foran sin svigermor og den gamle. Og efter en kort stund da hennes mann, en kjekke ung student kom inn, måtte hun trekke sig helt tilbake i det mørke rum. Men denne unge mann var det gitt å snakke med. «Jeg ønsker ikke at min hustru skal behøve å skjule sig, men hvad kan vi unge gjøre, vi må følge skikken og formene i vårt hjem. Dog jeg går på og litt efter litt vil hindringene falle, og jeg ønsker å være med å hjelpe å løfte mitt hjem og mitt folk.» sa han. «I Lykov hvor jeg nu studerer har jeg vært med å set te igang 8 aftenskoler for unge menn som ikke kan studere, men må arbeide om dagen. Sine undervisere jeg i en av dem.» Han var virkelig en foregangsmann. Også ungdom der kristelig undervisning hadde han vært og nu skulde han reise til Stanley Johns ashram i sin ferie. Han var en av de unge studenter som enkelte ganger kom op til misjoneren i Banda i begynnelsen jeg kom tilbake og han kjente mig igjen og minnes ennu hvad jeg talte til dem. Han studerte da på hølskolen derinne. Det lysner i India, det er sant. Men bed, bed at alle disse som står spørrende må få se det herlige evangeliets lys og bli frelste, helt frelste. Jesus formår. Da denne unge mann gikk inn i et siderum og også gamle mor og den andre kvinne var opptatt med noe på den andre side i gårdsrummet talte str. Cawden med den gamle og den yngre kvinne om festen. Da var det anledning for studentens unge hustru å komme frem å tale med mig. Hvor yndig hun var da hun satt der ved mine føtter og kunne slå sin «sarie» tilside så jeg kunde se hennes ansikt. «Kan du lese,» spurte jeg. «Ja,» sa hun. «Jeg har lest op til 4de klasse.» Så var det også her å finne frem et evangelium å gi henne. Hvor glad vi er når vi finner noen som vi vet er istand til å lese og vil gjøre det når vi gir dem livets herlige evangelium. «Les flittig i det,» sa jeg, og jeg skal forsøke å komme tilbake til dig.» Bed for dette hjem.

Men det var jo «Ram-Noomifesten» jeg skulde fortelle om så nu får jeg begynne ellers blir dette brev for langt. Da vi hørte trommer og larm utenfor så vi takk for oss i dette hjem og gikk ut. Det var på et hjørne vi da stod — der hvor togene vilde møtes. Nede i gaten så vi et følge komme. Menn kledd i skitne filler danset som om de var besatte. Efter dem kom en flokk menn bærende en stige imellem sig. Trinen i denne stige var to og to sabler bunnet sammen med den skarpe kant op, 4 slike trin var det i denne stige. En halvnaken mann klatrer op og ned i denne stige. Hans ansikt og legeme hadde de frykteligste grimaser og treknninger da han satte sine føtter på disse sabler og da han var kommet til toppen roppte han som besatt: «Ære til devi!» En av deres guder. Det var grusomt å se.

Nu kom flere bærende små av-

SPREDTE FELTER

Fra Spangereid

og dit vil jeg ikke når jeg blir stor for jeg tror jo på Jesus.» Torstads på kjennefølge da vi bad til Gud hørte jeg en barnestemme sa: «Frelse min mor!» Da jeg snudde mig for å se hvem det var som gikk på gang sa de samme ord, så var det den lille 8 års gamle piken.

Kan glede dere med at vi har fått mange nye barn med på søndagsskolen. En dag kom en fattig kvinne og fortalte at det var kommet bud om at hennes mor var meget syk og ba oss å be om at moren måtte bli frelst. De bor inne i bergsgyngene en 14 kilometer herfra.

Isteden for å bruke pengene til togbillett kom hun og ga oss 30 cent som skulde være til Herren. Da hun kom hjem blev moren så overrasket over å høre at hun hadde gått hele den lange vei og sa: «Du har gått hele veien og så har du så ondt i benene at du dare kan gå et lite stykke?»

Hun svarte: «Jesus har gitt mig nye svake ben kraft, mor.» Denne kvinne er en av dem som Jesus sa om: Sannelig sier jeg dere at denne fattige har gitt mere enn alle dem som la i tempelkisten. (Mark. 12, 42). Mange herlige opplevelser har denne kvinne hatt, men plasser tillate ikke mere.

Gled dere med oss over at Herrens verk går frem og la ham få sin vei med oss alle. Vil hermed slutte med Ordspr. «En klok sønn samler om sommeren, en dårlig sønn sover om høsten.» (Hans. 12, 18).

Kjærlig hilsen. Eders søster i Herren.
Kamma Rasmussen

Kl. 4 samledes man rundt det dekkede bord som var vakkert pyntet for anledningen.

Men Guds rike består ikke i mat og drikke, men i rettferdighet, fred og glede i den Hellig And. Da vi som Guds folk har Guds rike inne i oss så blev det også det som ga til festen det rette innhold, og gjorde at det i sannhet blev en høitidsstund sammen med de kjære søsken.

A regne op alle dem som vidnet og alle de gode ord som blev gitt søskenene fra Guds ord vil fører vidt, men at br. og str. Svennevik er aktet og elsket vidnet alle de gaver og telegrammer som strømnet inn.

Vi sier Gud og faderen takk for hvad de har gjort for det fulle evangeliums utbredelse og for oss som er Guds barn. Vi vil be at Herren vil gi dem en enda større nåde til fortsatt virke i Herrens vingård.

T. S.

Pastor Barrat og hustrus gullbryllup

Den 10. mai feiret br. og str. Barrat sitt gullbryllup i sin datter Mary Barrat-Dues hjem. Det var familien og nærmeste venner som var samlet der. Foruten av familien var det taler av bl. andre evang. Magnussen, pastor Bjørner og hans hustru Anna Larsen-Bjørner, pastor Nils Bolt, Josef Bratlie m fl.

Tirsdag 11. mai var det en festlig tilstelning i Filadelfia. Mange av forsamlings medlemmer og også mange andre var fremmøtt. Pastorene Alf Wahne og Nils Bolt fra metodistkirken, oberstene Breiten og Tandberg fra frelsesarmeen, Bjørner og hustru fra Danmark, Erik Nordquell, disponenten fra indremisjonselskapet C. J. Wisløff og flere.

Fra Askim

Som det sees av annonsen i dette nr. har vennene i Askim stevne for første gang efter sammenslutningen i år. Mange av de frie forsamlinger vil sikkert glede dem med å møte frem til deres stevne.

Sommersol

heter et meget vakkert hefte på 32 sider pluss omslag. Omslagsbilledet er et meget vakkert landskapsbillede i flere farver. Det har også flere utmerkede bilder fra Norges herlige natur.

Av innholdet kan nevnes: *Liv i overflod* av T. B. Barrat, *Behøver en kristen å bli omvendt* av Frank Mangs, *I siste øieblikk* av D. L. Moody.

Hefte vil være en ypperlig sommerlesning både for ung og gammel og for alle kristne.

Det koster 50 øre. Utgitt av Filadelfiaforlaget, Oslo.

G. I.

Tenk om det blir for sent

Fikk slik lyst til gjennom det kjære blad «Misjons-Røsten» å sende en hilsen og et vidnesbyrd om min kjære frelser. Gav Jesus mitt hjerte nyttårsaften 1936, og jeg må si at det har vært den herligste tid i mitt liv siden jeg blev frelst. Ja, det er nåde over nåde» at jeg er blitt et Guds barn. Her er nok meget her i verden som vil dra oss bort fra Gud — men la oss, kjære bror og søster — holde fast på det vi har, forat ingen skal ta vår krone!

Og til dig urelste venn! Har du betenkt ordet — forsent? Tenk om du engang måtte stå utenfor en stengt himmeldør, forsent! Jesus ledt og døde for å frelse dig, men ennu har du ikke mottatt ham. Stans, og kom til Herren mens det er tid. Du vil aldri angre det. Herren lengter efter dig, kjære venn. Kom, før det blir forsent!

«Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus!» (Rom. 8—1).

Kjærlig hilsen med Luk. 12—36 —37 fra en frelst ungdom.

Sofie.

Teologen blir kort.

Da den kjente predikant C. H. Surgeon lå for dødeden uttalte han:

«Hele min teologi og videnskap, ja også all min tro er nu sammenfattet i fire korte ord: Jesus døde for mig.»

Det blir ikke meget da. Men i disse fire korte ord er hele Guds nåde åpenbart.

hennes hjerte. Hyem
d å utså det levende
folket? Haper dere vil
infor nådetroen
hilsen
rs hengivende søster
Ida Lorentzen.
da i Herren.
skal skrive til dere
fullt med takk til
hvad han har gjort
Hans miskunnhet
Søskend, det vilde
om dere kunde ha
ss på stormste, det
dagers fest. Alle
lige og glade over
ikke kunde kom
Søndag morges
stet, hvor de som
sine vidnesbyrd
p. Blandt de dapr
kolebarn. Kl. 11.
løp så fort som
sma ben, for å
til å få en stige
høre evangeliet
it. Ja, det glem
erlige syn da de
n frem med de
holstråler. Intet
t Jesu hjerte og
sma barn kom
te hørte Guds
en av de små
piken på å
Hun ønsket
s mor var ikk
leit for ikk
un skulde be
under teppen
re henne, el
int. Hun stod
alte hvidt
henne. Han
dre barn og
Jesus. Han
«Mor her
svigerhe

gudstempler med avguder i. Alle skrikende og larmende og efter dem kom alle de menn med jernspyd i sin hånd som skulde ofrene. Tunge, hals eller kind, skulde gjennemstikkes på dem, med disse spyd. Jeg hadde mitt gamle fotografapar med mig så jeg tok et billede av «sverdstigen» og et av templene. Nu kom en mann bort til oss og sa: «Missahib, vi hørte dere så de vilde like å ta et billede av en av mennene med et jernspyd gjennem sitt kind. Disse menn vil ikke få disse spyd i sig før de kommer foran Manu — divetemplet (Det er på den andre siden av byen her). Men det er en mann her som nu er ferdig til å få spydet i sitt kind, så ønsker dere et billede så kom med mig.» Str. Cawden og jeg gikk da ned fra den sten vi stod på og fulgte etter denne mann gjennem den tette folkemasse. Bak et av de små templer stod en mann med sitt spyd, som han gav til presten eller den som skulde stikke det i hans kind. Men jeg orket ikke å se på da mannen løftet spydet — jeg måtte snu mig bort. Men da det var over og mannen stod med det spydet igjennem sitt kind, snudde jeg mig og tok et billede av ham. Bli disse bilder heldige sender jeg dem til dig. Str. Cawden sa: «Jeg gjorde mig sterk og så på hele tiden. Jeg vil se om de virkelig stakk spydet igjennem.» Hun har jo i over 30 år vært misjonær i Panjab, 16 av de år var hun i et hospital der, men noe som denne fests hadde hun ikke sett. Nede i den matsats gate kom et annet tog, kvinner med krukker med gress i på hodet. Vi samlet nu bibelkvinnene og gikk hjem. Noen evangelier og bøker var blitt solgt, men det er ikke meget vi kan vidne i disse fryktelige fester og de er så grusomme å se på en og følger sig syk lenge etterpå. Dog Jesus gir kraft og nåde fra dag til dag og vi vil holde på å rope ut til dette mørkede folk: «India, mørke India, vi har bud til dig, India, mørke India, Jesus døde også for dig.»

«Og takk for all eders forbønn og hjelp. Bed særlig for mig i mai og juni når jeg blir her i Mahoba alene og alle skolebarna kommer hjem. Str. Cawden reiser til Kulpahar i neste uke og Mc. Kelveys på ferie i begynnelsen av mai. Det blir helt her da. De hete vinde har allerede nå begynt. Hils så meget til alle vennene. Jesus kommer snart. Kjær hilsen fra ders søster Dagmar.»

Sjelevinnere.

En kvinne som hadde fem barn, kom til mig en gang og sa (jeg tror hun hadde nettop lest Francis Willards levnet): «Jeg skulde ønske jeg kunde gjøre et lignende arbeid for Kristus.» «De kan virke for Kristus blandt de mennesker De omgås med,» svarte jeg henne. Jeg ga akt på den kvinnes hjem. Alle hennes barn blev ført til Jesus. Enhver tjenestepike som kom til hjemmet talte hun til om sjelens frelse. Når løperguttene bragte varer fra slakteren og butikken, så talte hun med dem om frelsen. Gikk hun til byen for å gjøre sine innkjøp, søkte hun leilighet til å tale med dem bak disken. Når døden en mørk dag kom inn i hjemmet og tok bort et vakker lite barn, undlot hun ikke å tale til begravelsesbesørgeren om hans sjels frelse. Han fortalte mig at intet hadde gjort et så dypt inntrykk i

På evangeliereiser i Belgisk Congo.

Forfs. fra 1. side. har vært her over en måned. Dette er den plass som jeg tidligere har omtalt. Her er tre byer kloss innpå hverandre. Fra første gang jeg var her var folket så svært begeistret, og de bad oss endelig å komme og bygge vårt hus her og sjefen i den ene av byene var den ivrigste av dem alle, og lovet å hjelpe oss på alle måter, hviss vi bare vilde komme. Han vilde tro på Gud, sa han. Vi har selvfølgelig vært meget begeistret for folket her og bedt meget til Gud angående denne sak. Om vi syntes at vi måtte vente lenge, så har Gud allikevel gjort det slik at vi fikk komme hertil. Da vi nu kom hertil kom sjefen som heter Muhle så strålende og fortalte at han nu hadde kjøpt sig en hustru til. — så nu hadde han 4 hustruer.

Vi blev både bedrøvet og skuffet når vi hørte dette og jeg fremholdt for ham hvad han før hadde sagt om å tro på Jesus. «Ja, det er slik,» sa han «at jeg er en stor shif, og har mange venner og slektninger og når alle disse kommer på besøk til mig, så må de ha meget mat. De skal spise sig gode og mette og så skal de slå sig på maven og si: «Muke er en stor chif.» Derfor må jeg ha mange koner til å lage meggen mat.» Jeg fremholdt for ham at på denne måte solgte han sin plass i himlen for å være stor chif på jorden. Men han vilde ikke høre på det. Han gav fremdeles skinn av at han var begeistret for oss. Men vil aldri hjelpe oss på noen måte, og bare lyver frekt. Så en dag fikk vi høre at han var byens store medisinnmann, og når det hendte noe mystisk i byen, så var det alene ham som kunde opklare det hele. En dag var her noen gutter utenfor hytten vår, og jeg spurte dem om det var slik at Muke var deres doktor. «Ja,» sa en av dem, «det er han, og make til kraft som hos Muke finnes ikke.» Han sa det med en sådan alværlig mine i sitt ansikt, at jeg kunde ikke holde mig fra å storle. «Jo, det er sant,» sa han, «for det er en syk kvinne i byen vår, og Muke sa at det var satan som hadde kastet på henne denne sykdom. Men nu hadde Muke jaget satan ut av byen, og nu gav han kvinnen medisinn.» «Hvor er satan faret hen?» spurte jeg. «Tilbake til sin egen by,» sa han.

En kveld kom jeg så uventet på dem. De var iferd med å lage sig til for djevledans. En av dem tok flukten og forsvant i mørket. Jeg ante uråd og satte efter ham, og fikk tak i ham bortimellom noen små palmetrær. Jo, ganske riktig det var Muke, og han hadde fått på sig en hel del skrammel og han måtte tilstå att han skulde danse for folket. Jeg skjønnte at det var en eller annen sak han skulde dømme i. Men hvad det var fikk jeg ikke ut av ham. Men fikk rede på det siden. Nu vilde han likesom undra sig, men jeg sa at jeg gikk ikke føren han hadde klædd på sig. Men det tok tid. Først hadde han en hel del skrammel bundet på legeme, så var det et slags skjørt la-

hans liv som den kvinne som midt i sin sorg allikevel var interessert i hans sjels frelse.»
Dr. Torrey.

get av en mengde strimler opkuttet av forskjellige slags dyreskinn, så var det ennå et skinn med en lang hale, så en fjerdukshæftet på hver arm og så en hatt med lange opstående fjærer. Så blev den nakne overkropp og ansikt malt med hvit maling, laget av en slaks leire. Borte på en stor åpen plass var en stor mengde mennesker samlet, de hadde dannet en stor ring og det hele var svakt oplyst fra noen små bål som brant hist og her. Så begynte dem sin monotone musikk og sang og Muke og hans medhjelper trätte midt inn i ringen og satte sig på noen små krakker og ventet inntil dem blev kalt frem. I forrige uke døde to mennesker i byen og årsaken til dette skulde han naturligvis forklare folket. En kveld hørte jeg ham rase noe forferdelig, så det tilslutt hørtes ut som en fresing. Neste morgen sa jeg til ham at det var forferdelig hvor satan raste i ham. «Ja, det var det,» sa han. Men han måtte sjelde på folket i byen, fordi det var deres skyld at de to var døde. De lot fremmede velfarende få sove i byen, og når de gikk så kastet de fra sig noe av deres onde medisinn, og denne var det som hadde drept disse to. Og for fremtiden skulde ingen fremmede få lov til å sove i deres by. Jeg talte nu lenge med ham, men han svarte bare at det var deres forfedre som hadde lært dem å tro slik. Og det ser ut slik at han kun vil etterfølge deres tro.

Ja dette var bare et lite glimt av den overtro og mørke som dette stakkars folk er bunden i. Katolikkerne er temmelig sterke overalt her og den katolske lærer hadde vært og øst tre hender vann på hode på disse to som døde i forrige uke, og naturligvis fortalte dem at nu var de blitt Guds barn. Ja, det er i sannhet med et sårt hjerte vi ser på hvordan disse ulykkelige mennesker blir ført på avveie, og dæret ved sådanne forferdelige falske lærdomme. Men vårt håp står til ham som har all makt i himmelen og på jorden. Hans arm er ikke forkort til å frelse, og hos den Herre Herre er der utgang fra døden.

Bed for oss kjære venner, at Gud fremdeles vil styrke oss til legeme, sjel og ånd så vi alltid må være brennende i våre hjertes og i tro så ut den gode sæd. Vi vet at vår gjerning i Herren ikke er forgyves. Vi skal høste i sin tid om vi ikke går trette. Halleluja!

Folket her er meget vennlige mot oss og de ber oss om endelig å stanse her og bygge vårt hus. Det er stor nåde fra Gud å bli vennlig mottatt av folket og slippe å frykte for overløst på noen måte, slik som er tilfelle med våre kjære brødre i China, og andre land. Vi bor nu i en falfærdig hytte, og en natt da vi hadde en kraftig storm og regn kunde ikke min hustru få sove da hun fryktet for at hytten skulde blåse ned over hode på oss, men vi har hatt flere hårde stormer siden og hytten står fremdeles og nu er vi blitt så vant til både stormene og hytten at vi alle sover godt enten det er storm eller stille. Vi har søkt til staten om tillatelse til å bygge hus på et jordstykke. Men vi har ennå intet svar fått, og det vil nok ennå ta en tid før svaret kommer. Men vi vil ved Guds nåde benytte ventetiden vel og vid-

ne om vår kjære frelser. Her er mange mennesker i disse tre byer, og vi har rik anledning å tale Guds ord til dem. Må Herren i sin store nåde, sende sin vekkende ånd og vekke folket op så de kan bli mottagelige for frelsens budskap, og bli frelst, mens nådens tid ennå er. Gud velsigne dere alle! En hjertelig hilsen til alle de hellige, fra eders i Jesus Kristus forbundne.
Ruth og Jens Glittenberg.

Kvitteringer.

for midler mottatte til søster Signe Pedersen og Inga Johnsens misjon i Peping og til deres utreise via Amerika. — fra nyttår til dato: Innkommet ved søstrene: Overskudd fra Sverige-reisen 300.00

Frederikstad	23.00
Grouud	11.50
Sande	25.00
Bekkestranden	13.00
Østre Sande	9.20
Nøtterøy	90.00
Tønsberg, avsk.m.	60.00
Do., misjonsmøter	28.26
Drammen	159.50
To søstre, Oslo	25.00
Spydeberg	37.00
Skipstvet	83.50
Nærnes	80.00
Slemmestad	49.00
Sandefjord	20.00
Rælingen	18.00
Ekebergdalen	25.00
Hyggen	10.76
Strømmen	8.30
Haslum	35.75
Lill estrøm	18.00
Bergen	143.00
Voss	15.60
Lunner	37.00
Skotselv	22.50
Heggedal	70.00
Enebakk	48.00
Vollen	62.60
Sykemiss, Oslo	47.50
Filadelfia, Oslo	228.00
Møllert. 1, Oslo	116.00
Salem, Oslo	222.00

Mottatt av kassereren:
Fra Tina Haukenes, Oslo 40.00
Maren Haukenes, Oslo 28.50
Ved Alf Lie, Skotselv 25.00
En søster i Kviteseld 10.00
Gretha Knudsen, New York 40.00
Familien Tretterud, Torpo 20.00
Kollekter og misjonsm. Oslo 110.50
Fra menigh. i Skotselv 31.33
Fra vennene på Betel Nøtterøy ved M. Kjølner, Sem 20.00

Mottatt til telt:
Fra Tønsberg menighet 117.00
Ved Alf Lie, Skotselv 17.00
Tina Haukenes, Oslo 50.00
N. N. gitt 50.00
Fru Thora Karlsen, Asker 9.00
En søster på Hønefoss 1.00
En søster i Tønsberg 7.00
En hjertelig takk til hver enkelt bidragsyder for eders gave til misjonens hellige sak! Gud vil velsigne og lønne eder.

Søstrene reiste den 22 ds. med Bergensfjord via Amerika til sin misjon i Peping. Mange venner møtte frem for å sende dem en avskjedshilsen. De har ingen speciel utsendermenighet, men drar ut i tro til Gud, at han vil sørge for dem også for det timelige behov. Vil da be vennene erindre søstrene i deres bønner og med midler når Gud minner dere herom.

Broderligst
Th. Wessel, kasserer.
Adr. Bygdøy p. o. pr. Oslo.

Nadegavens historie
forsetter i neste nr.

Virk for bladets utbredelse.

For troende.

MOEN PENSJONAR
Fevik pr. Arendal.
Gjester mottas hele året. Kr. pr. døgn. Ideelt sommeropholdssted. 5 min. til sjøen og skole. Slike hovedvei.

Troende venner

Besøk BANK-KAFEE
(Trygve Gabrielsen)
Ploens gt. 2 b II, ved Youngs vei, Oslo.
God middag.
Kaffe og smørbrød.
Rimelige priser.

Bethel, Ski

har Vennestevne på Menighetshuset den 20. juni. Møter kl. 4 og 6. Velkommen i Jesu navn.
Vennene.

Karmel Svelvik

Stevne holdes på «Karmel» Svelvik søndag 11. juli hvortil vennene er hjertelig velkommen.
For forsamlingsstyret
Anton Dyrhaug

Eben-Ezer, Askim.

Stevne aktes holdt den 12. og 13. juni. Alle hjertelig velkomne. Mat medtas. Kaffe og melk medbringes.
stedet. Bed for stevnet.

Kongomisjonsstevne

Aid. M. Christiansen
holdes på Håpet, Eidsvoll Verk 20. juni.
Møter kl. 11 og 5.
Tale av pastor Sørensen senere.
Kaffe og melk fåes på stedet.
Velkommen!

BØKER

Følgende bøker kan bestilles «Misjons-Rosten»s ekspedisjon Sarpborg:
Bekjennelsen, av Jørgen De la Motte. Efterlatt manuskript. Pr. kr. 0.50 + porto 14 øre.
Charles Haddon Spurgeon. Kort omrids av hans liv og verk av C. M. Seehuus. Pris heftet 1.00.

Fra Bodsfengslet til preken av Netel N. Pedersen. Boken er et gripende vidnesbyrd om hva Gud kan gjøre for et menneske. Et vidnesbyrd fra virkeligheten. Pris kr. 1.20 heftet porto 25 øre.
Mirakler i vår tid av C. M. Seehuus. Bare noen få eksemplarer igjen. Pris kr. 1.50 porto 25 øre.
E. A. Nordquelles avskjed som forstander av M. Støve. Pris kr. 1.00 + porto 14 øre.

Jordens ytterste ender av C. M. Seehuus. En misjonsbok av skjøldne. Den er på ca. 200 sider og rikt illustrert. Pris heftet 2.75 og innb. kr. 4.00. Porto 25 øre.
«Glommen» trykkeri, Sarpborg.

NUMMER 12.

Fra d
inntil

En broder fikk Er du fremdeles Anden som den Gid Gud? Vedkommende der tårer at han så brennende i å for Herrens sak men at han var kjærlighetsilden hjerte for sjelen. Vel, det blev selvsnakkelse, og kistenheten minnelse om: «eders iver, men Anden.» Ovennevnte C. Pauli brev til Filippensene de hadde hatt i arbeid «fra d til nu.» For å kunne Gud har gitt oss gelig for det i hellighetslivet. Vær kar til sø for husbonden, gjerning. Det den Helligånd kraft idet den over eder, og I ver.» Det tredje so er å være innv går trett i år kommer bort det nødvendige vare oss, så vi de i ånden og en tid, men Jesus kommer. Vi tenker Det behøves ner. Vi takke men flere tre En svensk slik:

Et opmuntr Det mørke somhet er a omvendelsen nullgens ve store folkev tallet; men i normal k omvendelse hvis Guds anledning i seste fortee mening, en voksende le nyelse, sær Mange k vanmakt i ensstem